

Arrest

**nr. 68 601 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 mei 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 mei 2008 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 september 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest van 20 januari 2010 (RvV 20 januari 2010, nr. 37 256). De cassatieberoepen die tegen dit arrest werden ingediend werden niet toelaatbaar verklaard bij de beschikkingen van de Raad van State van respectievelijk 4 en 9 maart 2010 (RvS 4 maart 2010, nr. 5 370 (c) en RvS 9 maart 2010, nr. 5 382 (c)).

1.4. Verzoeker diende op 30 april 2010 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof diezelfde dag een beslissing van weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

1.5. Verzoeker diende op 2 juli 2010 een derde asielaanvraag in. Op 17 november 2010 werd de afstand van deze asielaanvraag vastgesteld.

1.6. Verzoeker diende op 24 december 2010 een vierde asielaanvraag in.

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Afghanistan, en van origine een Tadzjiek te zijn afkomstig uit de stad Kunduz. Toen u ongeveer 5-6 jaar was vertrok uw familie naar Pakistan, uw moeder was jaren voordien overleden. U volgde koranlessen in een madrassa in Karachi, later werd u zelf koranleeraar in de madrassa. Uw vader H.(...) A.(...) H.(...) werkte als kok in dezelfde madrassa. U kwam er in contact met de extreemreligieuze groepering "Sepah-e-Sahaba Pakistan" (SSP). In 2004-2005 keerde u met vrienden enkele dagen naar Afghanistan terug om een identiteitskaart (taskara) aan te vragen. U vernam toen dat uw vader een slechte relatie had met andere familieleden, maar de exacte oorzaak van het conflict is u onbekend. Kort voordien was uw broer A.(...) H.(...) naar Waziristan gegaan om te gaan vechten. Sindsdien hebben jullie geen nieuws van hem. U werd door de groepering gevraagd om mee te gaan voor een opleiding in Mansehra en Waziristan. Uw vader insisterde eveneens dat u zou meegaan. U gaf uw akkoord, maar kort daarna vernam u van een vriend dat jullie zouden worden ingezet als zelfmoordterroristen. U was hiermee niet akkoord maar kon zich niet zomaar terugtrekken. Uit schrik voor uw vader en voor de reactie van de "Sepah-e-Sahaba" besloot u Pakistan te verlaten. U nam geld mee van thuis om een smokkelaar te betalen. Zes maanden voor u België bereikte verliet u Karachi. Via Iran en Turkije arriveerde u in Griekenland waar u door de politie werd tegengehouden en een twaalfstal dagen werd vastgehouden. Per trein en wagen reisde u verder tot u op 25 mei 2008 België bereikte. Op 26 mei 2008 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Van uw schoonbroer vernam u dat u nog wordt gezocht door de "Sepah-e-Sahaba". U legde ter staving van uw eerste asielaanvraag een attest voor van de madrassa en een kopie van een taskara (Afghaanse identiteitskaart). Op 4 september 2009 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 20 januari 2010 (arrest nr. 37 256). Een cassatieberoep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen op 4 maart 2010. Op 30 april 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze werd afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 17 november 2010 diende u een derde asielaanvraag in. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden. U begon een hongerstaking. Op 24 december 2010 diende u een vierde asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen engageerde zich om uw dossier opnieuw te bekijken. U voert aan dat u de subsidiaire beschermingsstatus dient te krijgen daar u uit een onstabiele regio afkomstig bent. Ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag legt u een Afghaans paspoort voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen. U verklaart in het kader van uw vierde asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen omdat u van de provincie Kunduz afkomstig bent en deze provincie onstabiel is (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 3). U slaagt er echter niet in elementen aan te brengen die een ander licht zouden werpen op de in de door het CGVS genomen en door de RVV bevestigde beslissingen in het kader van uw eerdere asielaanvraag. In deze beslissingen werden ernstige twijfels geuit met betrekking tot uw Afghaanse afkomst en dus ook uw afkomst uit de provincie Kunduz. Toen u er op gewezen werd dat u een negatieve beslissing gekregen had en dat u elementen kon aanbrengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder gemaakte inschatting, verklaarde u: "Wat kan er nog meer een element zijn dan een hongerstaking te doen en met je leven te spelen, ik heb een onstabiel land verlaten, ik ben naar hier gekomen voor bescherming en ik heb hier ook geleden" (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 2). U bevestigde verder bij uw eerder afgelegde verklaringen te blijven over waar en hoe u leefde (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 3). In het kader van uw vierde asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw

contacten in Kunduz. Deze verklaringen bevestigen de reeds eerder geuite twijfels met betrekking tot uw afkomst. U verklaarde immers in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u maar een keer bent teruggekeerd naar Kunduz, dat u daar maar vier dagen bent gebleven omdat u zag hoe slecht de mensen tegenover u stonden en dat er maar één persoon vriendelijk was, de zoon van uw neef (gehoorverslag CGVS 27 november 2008, p. 5-7). Dit zou zijn veroorzaakt door een conflict met uw vader (gehoorverslag CGVS 27 november 2008, p. 5-6). U zei verder dat u daar maar één oom ontmoet heeft en dat heel de qaum tegen u was, niemand had u graag (gehoorverslag CGVS 27 november 2008, p. 6-7). In het kader van uw vierde asielaanvraag, verklaart u plots dat u twee of drie keer bent teruggekeerd naar Kunduz, dat u daar uw ooms langs vaderszijde ontmoette, uw oom langs moederszijde en uw tante langs vaderskant en neven (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 4). Nu blijkt dat ze u eigenlijk ontvingen 'met een normaal, goed gedrag' (CGVS 23 februari 2011, p. 4). U verklaarde verder wel contact te hebben met neven, vrienden en familieleden in Kunduz (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 3). Op de vraag hoe het komt dat u nu wel contacten met hen heeft, antwoordde u: "ik heb contacten" (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 3). Toen u gevraagd werd te verklaren waarom u in het verleden blijkbaar geen goede contacten met mensen in Kunduz had en nu wel, verklaarde u dat u eerder geen contact had maar naar België kwam en zag dat u informatie nodig had over uw herkomstregio en hen daarom contacteerde (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 3). Even later werd u dan gevraagd hoe u dit contact initieerde, waarop u dan verklaarde dat uw familie u gecontacteerd heeft (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 3). Ze zouden uw nummer van uw vrienden in Pakistan hebben gekregen, hoe weet u echter niet (gehoorverslag CGVS 23 februari 2011, p. 3-4). Gezien deze verklaringen haaks staan op uw eerder afgelegde verklaringen, werd u gevraagd of u dan toch uw verklaringen wijzigde (CGVS 23 februari 2011, p. 4). Hierop repliceerde u echter "Dat was een kwestie van vier jaar geleden, op dat moment heb ik gezegd dat ze me goed ontvingen, dat is een vroegere zaak, dat wil ik niet meer bespreken" (CGVS 23 februari 2011, p. 4). Deze vage, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw familie in Kunduz, komen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden afkomst niet ten goede. U verklaarde dat u een negatieve beslissing kreeg omdat u geen documenten kon voorleggen. U zou deze thuis gehad hebben, maar niet hebben kunnen voorleggen door familiale problemen (CGVS 23 februari 2011, p. 4-5). Toen u dan gevraagd werd of de familiale problemen waren opgelost, antwoordde u: "dat is tussen ons, dat zijn mijn familieproblemen, die wil ik niet bespreken" (CGVS 23 februari 2011, p. 5). Een dergelijk antwoord getuigt van een weinig meewerkende houding. Door deze houding en de vaagheid en inconsistentie van uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw familie in Kunduz, bevestigt u enkel de reeds geuite twijfel met betrekking tot uw herkomst. Uit wat voorafgaat volgt dat u ook in het kader van uw vierde asielaanvraag niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te lopen. Gezien de twijfels aan uw Afghaanse herkomst maakte u niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Afghaanse paspoort dat u voorlegde wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Dit paspoort werd door u bekomen op 30 december 2010 bij de Afghaanse ambassade in Brussel. De informatie die erop staat, uw naam en geboortedatum werd door de ambassade overgenomen uit uw annex (CGVS 23 februari 2011, p. 6). De regio van herkomst, heeft uzelf vernoemd (CGVS 23 februari 2011, p. 6). De bewijswaarde van het document is dan ook zeer gering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/1, 48/2, 48/4, § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de "bewijskracht van authentieke documenten". Verzoeker stelt dat hij afkomstig is van de provincie Paktia en legt ter staving van zijn asielaanvraag een paspoort neer waarin zijn geboorteplaats wordt bevestigd. Deze documenten werden afgeleverd door de Ambassade van Afghanistan te Brussel. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal de bewijswaarde van deze documenten in twijfel trekt, terwijl het een authentiek paspoort betreft, dat werd afgeleverd door verzoekers nationale autoriteiten. Het Commissariaat-generaal kan volgens verzoeker overgaan tot het "authenticeren" van identiteitsdocumenten wat zij in het kader van zijn onderzoeksbevoegdheid kunnen en moeten doen wanneer een authentiek document wordt neergelegd waarvan het de waarde en inhoud in twijfel trekt. Het Commissariaat-generaal heeft nagelaten dit te doen en verzoekers aanvraag enkel afgewezen omdat ze ongeloofwaardig is. Verzoeker benadrukt dat hij een paspoort heeft neergelegd waaruit duidelijk blijkt dat hij geboren is in Kunduz, dat hij steeds, in de loop van de verschillende procedures, heeft verklaard afkomstig te zijn van Kunduz en dat hij ook steeds heeft verklaard dat zijn familie in Kunduz wonen. Deze provincie is opgenomen in de lijst van provincies waar omwille van het aanhoudend geweld burgers geacht worden het slachtoffer te kunnen worden van willekeurig geweld en zo een risico op ernstige schade kunnen lopen. Het

Commissariaat-generaal kan het authentiek document aangaande de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet zomaar opzij schuiven en stellen dat verzoeker geen nood aan bescherming heeft. Een paspoort is namelijk een authentiek document tot bewijs van het tegendeel. Het Commissariaat-generaal betwist vooreerst niet dat het paspoort effectief werd afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten in België. Ten tweede blijkt nergens dat de afgifte van Afghaanse paspoorten zomaar zouden worden afgeleverd louter op basis van de verklaringen van verzoeker zonder dat hier door de bevoegde autoriteit verder onderzoek naar werd gedaan waardoor de beslissing gebrekkig is.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet aangezien dit wetsartikel niet bestaat.

2.3. Het middel is evenmin ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt immers vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet geschonden is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze motivering zelf in zijn verzoekschrift citeert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat verzoeker er niet in slaagt elementen aan te brengen die een ander licht zouden werpen op de in de door het Commissariaat-generaal genomen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde beslissingen in het kader van zijn eerdere asielaanvraag. In deze beslissingen werden ernstige twijfels geuit met betrekking tot verzoekers Afghaanse afkomst en dus ook zijn afkomst uit de provincie Kunduz. In het kader van de vierde asielaanvraag kwam het Commissariaat-generaal tot besluit dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig en inconsistent zijn. Bovendien getuigt verzoekers verdrag van een weinig meewerkende houding. Dit alles bevestigt de twijfel met betrekking tot zijn herkomst. Het Afghaanse paspoort dat verzoeker voorlegde wijzigt niets aan de vaststellingen. De informatie die er namelijk op staat werd door de ambassade overgenomen uit verzoekers annex. De regio van herkomst, heeft verzoeker zelf vernoemd. De bewijswaarde van het document is dan ook zeer gering.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag als nieuw element een paspoort, afgegeven door de Afghaanse ambassade, heeft ingediend en zich verder steunt op asielmotieven zoals hij ze vroeger heeft meegedeeld. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van verzoekers vierde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het kader van de huidige asielaanvraag voorgelegde stuk, met name een paspoort uitgereikt door de Afghaanse ambassade te Brussel (stuk 10, Documenten, 'Paspoort Afghanistan').

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wordt in de bestreden beslissing de authenticiteit van het voorgelegde document niet in twijfel getrokken. Nergens in de beslissing wordt immers geopperd dat het een vervalst paspoort zou betreffen, waardoor verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat de commissaris-generaal het document in het kader van zijn onderzoeksbevoegdheid zou moeten laten "authenticiseren". Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de bewijswaardering een soeverein oordeel kunnen vellen over de inhoud van voorgelegde, vormelijk authentieke documenten (cf. RvS 29 april 2011, nr. 6874 (c)).

2.8. De Raad is van oordeel dat het gegeven dat verzoeker thans een Afgaans paspoort voorlegt, uitgereikt door de Afgaanse ambassade in Brussel, hoogstens aan toont dat hij door deze vertegenwoordiging als een onderdaan van Afghanistan wordt beschouwd. Het feitenrelaas aan de basis van verzoekers asielerelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, werd echter niet enkel ongelooftwaardig bevonden, maar is bovendien niet in Afghanistan, doch in Pakistan gesitueerd, waardoor het, gelet op de verplichting om de nood aan bescherming te toetsen ten aanzien van het land van beweerde nationaliteit van de asielzoeker, onmogelijk aanleiding kan geven tot de erkenning als vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad in overeenstemming met de richtlijnen van het UNHCR dienaangaande (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan) op dat regionale verschillen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in aanmerking dienen genomen te worden. Ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is het dus van cruciaal belang dat de asielzoeker zijn regio van herkomst aannemelijk maakt. Tot nog toe was verzoeker er middels zijn verklaringen en bewijsstukken niet in geslaagd aan te tonen dat hij van Kunduz afkomstig is, zoals hij beweert. De kernvraag is of verzoeker er ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag in slaagt door middel van de voorlegging van het Afgaans paspoort dat op 30 december 2010 werd uitgereikt door de Afgaanse ambassade in Brussel zijn regio van herkomst op afdoende wijze aan te tonen. Zoals reeds gesteld, wordt aan de authenticiteit van het paspoort niet getwijfeld. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de personalia in het paspoort werden aangebracht op grond van verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker antwoordde immers tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag *“Hoe hebben ze die info, uw naam en geboorteplaats?”* het volgende: *“Ze hebben dat van de annex, de naam en de geboortedatum hebben ze daarvan, en de regio, die heb ik zelf vernoemd.”* (AD X-aanvr, stuk 4, gehoorverslag CGVS 23/02/2011, p. 6). De identiteitsgegevens die in het paspoort zijn opgenomen werden dus overgenomen van zijn asielaanvraag (bijlage 26), die eveneens louter op verzoekers verklaringen is gestoeld: *“persoon die verklaart te heten (...)”* (AD X-aanvr, stuk 7, bijlage 26). In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, werd het paspoort bijgevolg wel degelijk louter op basis van verklaringen opgemaakt. Hieruit vloeit voort dat het document geenszins inhoudelijk betrouwbare gegevens bevat met betrekking tot verzoekers beweerde regio van herkomst en het niet bij machte is om de vaststaande onduidelijkheid hieromtrent op te heffen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij werkelijk van Kunduz afkomstig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN